

Ivanje

Počelo je leto. Deni so bili dokši i topleši. Šuma me zvala k sebi na špancer po vuskemi stezami. Nakanila sam iti do staroga Grebengrada. Bil je on negdar nastanjeni z rođaki mojega moža Rudolfa. V njem su oni dočekovali i za dogem rastovim stolem gostili gizdavu gospodu, plementaše i kraleviče. Najradosneše je pri njim bilo za Božič i dane pokle njega. Štoval se god svetega Štefa, a vu njegovu kapelicu polek kamenite kule pristizavali so saki čas hodočasniki z celega kraja oblečeni vu svetešnju opravu. Dičen je bil predi dvesto let Grebengrad. Poveda se da je bil najvekši grad v Horvatskomu zagorju. Ni jaki Turčin ni njegve zide uspel prebiti.

Spela sem se na Grebengrad vuskom stezom kre koje so rasle jagode. Trgala sam črlene bobee i lakomo ih jela. Dišale so na svetstvo i bile slajše od meda. Gda sam se zasitila jagod počinula sam na mehnu spodi leske. Sen me prevaril i trdo sem zaspala. Zbudilo me jafkanje zvona. Gda sem otprla oka vidla sem da se sonce zavleklo med zidje Grebengrada i da se kimica vleče okoli mene baš kak črna mačka okoli tičjeg gnezda. Krenula sem za jafkanjem zvonca. Znala sam da to zvoni v Kamenoj Gorici vu staromu zvonu. Gruntala sam ovak: gda dojdem v Kamenu Goricu bum tam našla foringaša koji me bu otpeljaj nazaj v Marofa. Tam ima dobrog i poštenog sveta, a zvonar je i pobožen pa mi bo rada pomogel.

Hojdila sam i hojdila, a zvonec je još navek dalko zvonil. Počeli so me loviti strahi. Serce mi je drhtalo, a zbile so mi i kaple znoja po čelu. Stala sam stiha moliti Oče naša gda sem začula nečije korake za sobu. Prijela sem se za bukvu, zaprla oči i stala dihati. Tuđi koraki so išli ravno k meni. Najenpot sam začula poznati glas.

- Faljen bodi Jezuš i njegva sveta Majka Marija, milostiva grofice Lujza!

Bil je pozdrav mučke selske pucičke Magde. Nju sem prošlo leto predi Sesvet vidla bosu i gladnu iti v školu. Mi se smilila ta pucička pa sem joj darovala za Božič nekaj opravi, čižme i voneni robec.

- Magda, kaj delaš totu tak kesno?! – vpitala sem pucičku.

Magda neje mam nikaj povedla. Ogledavala se okoli, a onda je stiha kaj sam ju jedva čula šepnula:

- Iščem vile! Denes je Ivanje!

- Iščeš vile! Zakaj? – spitavala sam Magdu dale.

Magda mi je odma povedla ovak:

- Očem ih videti! Baba Jana mi je rekla da su prav lepe puce. Imaju duge lasi do pasa i znaju lepo popevati i plesati! I Vi ih iščete?

- Baš ih i ne iščem! - rekla sem Magdi – Ojdi z menom v Kamenu Goricu k zvoniku. Nebi smela biti v šume po trene kmice.

- Milostiva, ali samo se denes moru videti vile. One su jako dobre i rada imaju nas ljude. Bodu nas navčile koje trave moreju dati kakvoga leka! Denes v šuma imaju svoja Igrišča. – povedala je Magda dale.

- Idemo k zvoniku! Morti ih vidimo negde po potu! – rekla sam Magdi i zela joj roku v svoju.

Magda me poslunula i krenula za menom. Bila je sirota opet bosa pak smo išle sporo.

- Denes bu zvono jako dogo zvonilo. Mora se zvoniti Krstitelju v čast kaj na nebu tuča stokla! – tumačila mi je Magda narodna verovanja.

Za par cajtov pred sobu sem zagledala ogenj kak svetli pri vrhu brega. To je bil ivanjski kres.

- Taki smo pri zvonu! Kres se vidi! – veselo sam povedla Magdi, a onda sem ju zdigla vu zrak da bi i sama vidla ivanjski kres.

- Čujete! Nešče popeva! To su vile! Našle smo ih! – zakrikla je najenpot Magda.

Z daline se zbiljam čula pesma. Z Magdom na prsi sem zišla na pot. K nami so išli konji z koli. Gda nas je spazil foringaš je mam zastavil konje kre nas i stal nas gledati kakti kako čude. Tef čas me prepoznal i kroz smeh mi se mučko narugal:

- Milostiva grofica Lujza, su preveč veliki da išču po šume vile!

Bil je to stari i modri Lovrek, otec mega majurskog kočijaša.

- Najte, vezda samo stati! Ojte v kola! Peljam Ladarice vu ladanje! Bodo okesnile!

Magda i ja smo posluhnule Lovreka brez pogovora i popele se vu bršljanom okičena kola. Sele smo uz Ladarice, mlade i lepe puce vu črleno-belim nošnjami. Saka je još na glavi imela venca od beloga ivanjskoga cvetja. Mučko so gledele vu Magdu i mene, a onda so grleno kak grlice zapopevale:

- Mi smo došle u ladanje, u ladanje na Ivanje...

Lovrek je potiral konje z bičom, a Magda se spela na moja kolena i z velikim plavim okekima gledela vu Ladarice. Prijela me okoli vrata z rokica i na vuho mi rekla:

- Milostiva grofice Lujza, našle smo vile!

Več čas posle Magda je trdo spala. Dragala sam joj blede obraze i zlatne laseke dok so naša kola išla naprvo prema Kamennoj Gorici grbavim šumskim potom. Za nami so išli svetli ivanjski kukčeci.

Tibor Martan, Novi Marof